

Sygn. akt X GC 1197/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Kornelia Żminkowska
Protokolant:	Agata Kicińska

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 5355,40 zł (pięć tysięcy trzysta pięćdziesiąt pięć złotych czterdzieści groszy) wraz z ustawowymi odsetkami (określonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. jako odsetki ustawowe za opóźnienie) od dnia 5 czerwca 2013 r.,

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1312,15 zł (jeden tysiąc trzysta dwanaście złotych piętnaście groszy) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 1197/16

UZASADNIENIE

Sprawa rozpoznawana w postępowaniu zwykłym

W dniu 23 maja 2016 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniosła pozew przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 9 316 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 5 czerwca 2013 roku oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu podała, że w dniu 18 kwietnia 2013 roku miała miejsce kolizja, w której uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) należący do poszkodowanego W. N. (1). Podała, że na skutek braku możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu poszkodowany wynajął od powódki pojazd zastępczy marki M. (...), a koszty najmu przez okres 40 dni, odpowiadający okresowi naprawy uszkodzonego pojazdu, wyniosły 11 316 zł brutto. Wskazała, że zawarła z poszkodowanym umowę cesji wierzytelności, na podstawie której nabyła uprawnienie do odszkodowania z OC sprawcy szkody. Podniosła, że pozwana w toku postępowania likwidacyjnego przyznała powódce odszkodowanie tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości 2 000 zł uznając

za uzasadniony najem przez okres 10 dni i wysokość dobowej stawki najmu w wysokości 200 zł brutto, i odmówiła zapłaty reszty poniesionych przez powódkę kosztów najmu.

W dniu 17 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (sygn. akt X GNc 1164/16).

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty (uzupełnionym pismem złożonym w dniu 3 listopada 2016 roku), którym zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania, ewentualnie o odrzucenie pozwu. Podniosła zarzut zasądzenia ponad żądanie oraz zarzut braku legitymacji czynnej. W uzasadnieniu zarzutu braku legitymacji procesowej powódki wskazała, że przedłożoną umowę cesji wierzytelności należy uznać za pełnomocnictwo udzielone przez poszkodowanego powódce, a nie za umowę przelewu wierzytelności. W uzasadnieniu sprzeciwu zakwestionowała zasadność żądania dopłaty do przyznanego dotychczas powódce odszkodowania. Pozwana zakwestionowała podany przez powódkę okres najmu i wysokość dobowej stawki najmu, jak również uprawnienie osób, które podpisały umowę cesji, do jej zawarcia. Podała również, że sprawa została już rozstrzygnięta w innym postępowaniu, które toczyło się pod sygn. akt X GC 997/16 przez ten Sąd.

Strony w dalszych pasmach procesowych podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 kwietnia 2013 roku miała miejsce kolizja drogowa, wskutek której uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) o nr rej. (...) należący do poszkodowanego W. N. (1). Sprawcą kolizji była osoba legitymująca się polisą potwierdzającą zawarcie umowy ubezpieczenia OC z (...) spółką akcyjną z siedzibą w W. (zwaną dalej w uzasadnieniu również jako (...)). Szkada została zgłoszona (...) w dniu 18 kwietnia 2013 roku, a ubezpieczyciel sprawy szkody zarejestrował ją pod nr (...).

Bezsporne, nadto dowód:

- zeznania świadka W. N. (1) k. 66-67,
- dokumentacja zdjęciowa k. 87-89.

W dniu uszkodzenia pojazdu (w czwartek), pojazd ten został oddany do naprawy do warsztatu.

Dowód:

- historia naprawy k. 18.

Poszkodowany potrzebował pojazdu celem dojazdu do pracy i przewozu dziecka do szkoły. Z pojazdu uszkodzonego przed kolizją korzystała również małżonka poszkodowanego.

Dowód:

- oświadczenie k. 16,
- zeznania świadka W. N. (1) k. 66-67.

W dniu 18 kwietnia 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (zwaną dalej w uzasadnieniu również spółką (...)) wynajęła poszkodowanemu W. N. (1) pojazd zastępczy marki M. (...) o nr rej. (...). Pojazd zastępczy został wydany najemcy w dniu 18 kwietnia 2013 roku. Początkowo strony umowy najmu ustaliły wysokość dobowej stawki najmu na kwotę 280 zł netto, a zwrot pojazdu na dzień 4 maja 2013 roku. Strony ustaliły, że koszty najmu zostaną rozliczone w formie bezgotówkowej poprzez przelanie przez poszkodowanego na rzecz spółki (...) wierzytelności w postaci prawa do odszkodowania z ubezpieczenia OC sprawy kolizji.

W tym samym dniu poszkodowany zawarł ze spółką (...) umowę cesji wierzytelności, na podstawie której przelał na rzecz spółki (...) przysługującą mu wierzytelność w postaci odszkodowania tytułem szkody komunikacyjnej związanej z uszkodzeniem pojazdu poszkodowanego marki M. (...) zgłoszonej (...) i zarejestrowanej pod nr (...), obejmującą uprawnienie do żądania zapłaty odszkodowania za wynajem pojazdu zastępczego.

Dowód:

- odpis pełny KRS powódki k. 9-11,
- umowa najmu k. 14,
- umowa cesji k. 15,
- pełnomocnictwo k. 17,
- zeznania świadka W. N. (1) k. 66-67.

W dniu 20 kwietnia 2013 roku (sobota) sporządzono kalkulację naprawy. W dniu 22 kwietnia 2013 roku (w poniedziałek) warsztat wysłał dokumenty do zakładu ubezpieczeń do akceptacji. Na drugi dzień warsztat otrzymał informację dotyczące wykonania oględzin przez rzeczoznawcę zakładu ubezpieczeń. W dniu 25 kwietnia 2013 roku (w czwartek) warsztat otrzymał informację dotyczącą akceptacji przez zakład ubezpieczeń kalkulacji naprawy.

Dni 1 i 3 maja 2013 roku były dniami ustawowo wolnymi od pracy.

W dniu 6 maja 2013 roku (w poniedziałek) warsztat zamówił części zamienne do naprawy.

Części zamienne zostały dostarczone do warsztatu w dniu 13 maja 2013 roku (w poniedziałek). W tym samym dniu warsztat przystąpił do rozpoczęcia naprawy. Stwierdzono jednak brak wszystkich potrzebnych do serwisu części. W związku z czym w dniu 24 maja 2013 roku (w piątek) odebrano brakujące części.

Naprawa została zakończona w dniu 28 maja 2013 roku (we wtorek).

Dowód:

- historia naprawy k. 18,
- opinia biegłego k. 117-123.

W dniu 23 maja 2013 roku poszkodowany oddał spółce (...) pojazd zastępczy.

Dowód:

- umowa najmu k. 14.

Spółka (...) ustaliła wysokość kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 40 dni najmu przy stawce wynoszącej 230 zł netto za dobę na kwotę 11 316 zł brutto. W dniu 28 maja 2013 roku spółka (...) wystawiła W. N. (1) fakturę o nr (...), skorygowaną fakturą FV-K./ (...), za wynajem samochodu zastępczego na kwotę 11 316 zł brutto.

Dowód:

- faktury k. 12-13.

Pismem z dnia 10 lipca 2013 roku (...) poinformowało spółkę (...) o przyznaniu jej odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w wysokości 2 000 zł w związku ze szkodą zarejestrowaną pod nr (...). W uzasadnieniu decyzji zakład

ubezpieczeń wskazał, że uznał najem pojazdu zastępczego przez okres 10 dni i wysokość dobowej stawki najmu w kwocie 200 zł brutto.

Dowód:

- decyzja pozwanej k. 19,
- wydruki cenników k. 90-94.

Pismem z dnia 27 sierpnia 2013 roku (...) poinformowało spółkę (...) o przyznaniu jej odszkodowania za najem poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego w wysokości 14 072 zł z związku z inną szkodą zarejestrowaną pod nr (...).

Dowód:

- decyzja pozwanej k. 41,
- dowody zgromadzone na płycie k. 42.

Wynajęty pojazd zastępczy oraz pojazd uszkodzony należą do tej samej klasy pojazdów – V. m., segment K.

Wysokość dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego na rynku lokalnym w województwie (...) w pierwszym półroczu 2013 roku w odniesieniu do pojazdu samochodu marki M. (...) wynosiła od 229 do 279 zł netto.

Okres likwidacji szkody wyniósł 40 dni, od dnia 12 kwietnia 2013 roku do dnia 28 maja 2013 roku.

Na wydłużony czas naprawy, na który przypadał okres pobytu przedmiotowego samochodu w warsztacie, miały wpływ czynności organizacyjne podejmowane przez zakład ubezpieczeń (w zakresie okresu oczekiwania przez warsztat na akceptację kalkulacji naprawy) oraz wpływ taki miały działania warsztatu naprawczego, który zwlekał z zamówieniem części i odebraniem ich.

Technologiczny czas naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł 8 dni roboczych.

Dowód:

- opinia biegłego k. 117-123.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w części.

W pierwszej kolejności sąd zbadał zasadność podniesionego przez pozwaną zarzutu naruszenia powagi rzeczy osadzonej, który w razie gdyby okazał się uzasadniony, spowodowałby najdalej idące skutki procesowe w postaci odrzucenia powództwa.

Zgodnie z przepisem art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. sąd odrzuca pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona.

Sąd zważył, iż w pomiędzy tymi samymi stronami toczyło się postępowanie przed tut. Sądem w sprawie o sygn. akt X GC 997/16. Sąd ustalił, że sprawy te co prawda toczą się pomiędzy tymi samymi stronami, lecz przedmiot postępowania, mimo że również dotyczy odszkodowania z OC sprawcy szkody, jest inny. O ile ta sprawa dotyczy szkody zgłoszonej pozwanej w dniu 18 kwietnia 2013 roku i pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) należącego do poszkodowanego W. N. (1), o tyle sprawa prowadzona pod sygn. akt X GC 997/16 odnosi się do pojazdu marki B. należącego do poszkodowanego J. D.. Sąd nie dopatrył się tożsamości roszczeń będących przedmiotem tego postępowania i postępowania prowadzonego pod sygn. akt X GC 997/16.

Na tej podstawie Sąd uznał, że w tej sytuacji nie zachodzą wszystkie przesłanki, o których mowa w przepisie art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. Zarzut naruszenia powagi rzeczy osądzonej zgłoszony przez pozwaną z tych przyczyn okazał się niezasadny.

Podstawy legitymacji procesowej do występowania w roli powódki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. upatrywała w treści umowy przelewu wierzytelności z dnia 18 kwietnia 2013 roku. Pozwana kwestionowała skuteczność cesji wierzytelności wskazując, że mając na uwadze treść przedłożonej przez powódkę umowy uznać ją należy za pełnomocnictwo, a nie umowę cesji wierzytelności.

W kontekście podniesionego przez pozwaną zarzutu braku legitymacji procesowej po stronie powoda Sąd zważył, że zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Paragraf 2 tego artykułu stanowi, iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który w ten sposób zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego jaki go wiązał z dłużnikiem. Przedmiotem przelewu jest wierzytelność tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.).

W przedmiotowej sprawie, pomiędzy poszkodowanym W. N. (1) a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., zawarta została umowa cesji wierzytelności w dniu 18 kwietnia 2013 roku. Dotyczyła ona wierzytelności w postaci odszkodowania tytułem szkody komunikacyjnej związanej z uszkodzeniem pojazdu poszkodowanego marki M. (...), która to szkoda została zgłoszona pozwanej i zarejestrowana przez nią pod nr (...). Jak wynika z treści umowy, obejmowała ona uprawnienie do żądania zapłaty odszkodowania za wynajem pojazdu zastępczego.

Mając na uwadze treść przedłożonej umowy cesji wierzytelności Sąd doszedł do przekonania, że przedłożona przez powódkę umowa cesji wierzytelności spełnia wszystkie cechy umowy cesji wierzytelności. Określa bowiem w sposób precyzyjny wierzytelność będącą przedmiotem cesji. Z treści przedłożonej umowy, a także zeznań świadka nie wynika, aby zamiarem poszkodowanego było udzielenie powódce pełnomocnictwa. Sąd doszedł do przekonania, że poszkodowany zawarł z powódką umowę cesji wierzytelności.

Tak rozumując Sąd przyjął, że na skutek zawartej umowy, przedmiotowa wierzytelność, w postaci prawa do odszkodowania tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego należąca poszkodowanemu W. N. (1) przeszła na powódkę, która tym samym stała się uprawniona do dochodzenia tej wierzytelności od pozwanej. Pozwanemu zakładowi ubezpieczeń, zgodnie z przepisem art. 513 k.c., przysługują natomiast przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Powódka dochodziła zapłaty określonej w pozwie kwoty tytułem dopłaty do przyznanego jej w postępowaniu likwidacyjnym odszkodowania za poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia sądu stanowiły przepisy art. 822 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152) w zw. z art. 436 § 2 k.c. i art. 415 k.c. oraz art. 361 § 2 k.c. i 363 § 1 i 2 k.c.

Zgodnie z dyspozycją art. 822 k.c. „przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia”(§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (§4). Stosownie natomiast do treści art. 34 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych „z ubezpieczenia OC posiadaczy

pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia”. Stosownie do treści art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Jak przyjmuje się w orzecznictwie, aktualny stan rozwoju stosunków społecznych, gospodarczych, powszechne korzystanie z pojazdu mechanicznego czyni używanie pojazdów mechanicznych stałym i nieodzownym elementem egzystencji społecznej, a najem zastępczego pojazdu mechanicznego ma zapewnić poszkodowanym taki komfort przejazdu w życiu codziennym jak przed zaistnieniem szkody (uchwała SN z dnia 17 listopada 2011 r. III CZP 05/11). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 listopada 2002 roku wydanym w sprawie sygn. akt. V CKN 1397/00 i w uchwale z dnia 29 października 2013 r. wydanej w sprawie sygn. akt. III CZP 80/13 uznał zasadność zwrotu czynszu najmu pojazdu zastępczego pozostającego w związku przyczynowym ze szkodą jedynie w okresie naprawy celowej i koniecznej do przywrócenia stanu pojazdu sprzed wypadku, a w przypadku szkody całkowitej do czasu, w którym poszkodowany może nabyć analogiczny co przed wypadkiem pojazd. Szkodę majątkową stanowią wówczas wydatki poniesione przez poszkodowanego lub niezapłacone, ale wymagalne w okresie naprawy pojazdu albo przez okres niezbędny do nabycia nowego samochodu, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Koszty najmu zastępczego będą stanowiły składnik szkody w rozumieniu przepisu art. 361 § 1 k.c. tylko wtedy, gdy będą stanowiły normalne następstwo zdarzenia powodującego szkodę. W kontekście prawidłowego ustalenia związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem powodującym szkodę a poniesionymi kosztami najmu pojazdu zastępczego należy wziąć pod uwagę zachowanie poszkodowanego (wierzyciela) w toku likwidacji skutków szkody. Na wierzyciela bowiem spoczywa obowiązek zapobiegnięcia szkodzie i zmniejszenia jej rozmiarów. Szkody nie będzie stanowił każdy wypadek poniesiony celem uzyskania możliwości korzystania z pojazdu zastępczego, ale tylko taki, który w realiach konkretnej sprawy i w świetle przepisów art. 354 § 2 k.c. i 862 k.c. okaże się niezbędny i celowy dla zapobieżenia szkodzie w majątku poszkodowanego.

Bezsporne w sprawie były okoliczności zdarzenia z dnia 18 kwietnia 2013 roku oraz odpowiedzialność pozwanej za szkodę. Spór dotyczył ustalenia wysokości dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego i ustalenia uzasadnionego okresu najmu.

Wyjaśnienie spornych okoliczności wymagało w ocenie Sądu zasięgnięcia wiadomości specjalnych, a więc zgodnie z art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenia dowodu z opinii biegłego. Rozważania dotyczące uzasadnionego okresu najmu Sąd oprął również na treści dokumentów, w szczególności zgromadzonych w dokumencie historii naprawy (k. 18).

Jak wynika z treści opinii biegłego sądowego wysokość dobowej stawki pojazdu zastępczego na rynku lokalnym w województwie (...) w pierwszym półroczu 2013 roku w odniesieniu do pojazdu samochodu marki M. (...) wynosiła od 229 do 279 zł netto.

Sąd przyjął ustalenia biegłego za podstawę ustaleń w sprawie. Co prawda pozwana wniosła zarzuty do opinii biegłego, jednak dotyczyły one wysokości dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego w opcji bez limitu kilometrów. Uznać należało, że w sprawie niepotrzebne jest ustalenie wysokości dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego w opcji z limitem kilometrów. Sąd doszedł do takiego przekonania analizując treść zeznań świadka W. N. (2). Świadek ten wskazał, że pojazdem pokonuje ok. 15 tys. km rocznie, korzysta z pojazdu codziennie m.in. dowożąc dziecko do oddalonej o ok. 10 km od miejsca zamieszkania szkoły, a także w celach prywatnych, do dojazdu do pracy, a z pojazdu tego pod jego nieobecność korzysta jego małżonka.. Stąd wynika, że poszkodowany korzystał ze swojego pojazdu w sposób swobodny, w tym nieograniczony w zakresie ilości pokonywanych pojazdem kilometrów. Skoro pojazd zastępczy miał stanowić dla poszkodowanego zamiennik dla jego własnego pojazdu, nie można było znaleźć podstaw

do tego, aby możliwość korzystania z pojazdu zastępczego była w jakikolwiek sposób w tym zakresie ograniczona. Tak rozumując Sąd uznał, że poszkodowanemu niezbędny jest pojazd zastępczy w opcji bez limitu kilometrów.

W ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie wysokość dobowej stawki najmu powinna wynieść więc od 229 do 279 zł netto. Powódka podała wysokość stawki w kwocie 230 zł i Sąd uznał, że wysokość stawki jest uzasadniona, ponieważ mieści się w granicach średnich ustalonych przez biegłego stawek obowiązujących na rynku lokalnym poszkodowanego.

Przy ustaleniu uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego Sąd przyjął następujące okoliczności. Na uwagę zasługuje fakt, że poszkodowany oddał pojazd do naprawy w czwartek w dniu 18 kwietnia 2013 roku, warsztat natomiast sporządził kalkulację naprawy w sobotę w dniu 20 kwietnia 2013 roku. Jak wynika z dokumentu historii naprawy pojazdu pozwana zaakceptowała kalkulację opracowaną przez warsztat dopiero w dniu 25 kwietnia 2013 roku. Wobec tego, że do rozpoczęcia naprawy, której koszty pokrywane są, jak w rozpoznawanej sprawie, z ubezpieczenia OC sprawcy szkody, zaakceptowanie przez zakład ubezpieczeń sprawcy kolizji jest niezbędne do rozpoczęcia naprawy uszkodzonego pojazdu. Niewątpliwym jest, że zakład ubezpieczeń powinien zmierzać do jak najszybszej weryfikacji kalkulacji naprawy. Tymczasem zwlekanie z weryfikacją kosztorysu (zaakceptowaniem) przez pozwaną przez okres siedmiu dni (w tym pięciu dni roboczych) należy uznać za działanie powodujące przedłużenie okresu likwidacji szkody z winy pozwanej. Tym samym okres od 18 do 25 kwietnia 2013 roku (czyli 7 dni) niewątpliwie należy uznać za uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego.

Analizując przebieg dalszego okresu najmu podanego przez powódkę Sąd doszedł do przekonania, że warsztat przeprowadzający naprawę dopuścił się nieuzasadnionej zwłoki przy podjęciu czynności zamówienia części, ich odbioru i podjęcia naprawy. Jak wynika z historii naprawy warsztat zamówił części dopiero w dniu 6 maja 2013 roku, a więc 11 dni, w tym 5 dni roboczych, po otrzymaniu od pozwanej akceptacji kosztorysu naprawy. Takie działanie Sąd uznał dopuszczenie się nieuzasadnionej zwłoki w prowadzeniu naprawy. Powszechnie przyjmuje się w praktyce, że warsztat naprawczy, mając na uwadze sprawne i ekonomiczne przeprowadzenie naprawy, zamawia części w tym samym dniu, w którym otrzymuje akceptację kalkulację naprawy, ewentualnie następnego dnia. Mając tę regułę na uwadze należało, że w sprawie warsztat powinien zamówić części w dniu 25 kwietnia 2013 roku (w czwartek), ewentualnie w dniu 26 kwietnia 2013 roku (w piątek). Nieuzasadnione natomiast było oczekiwanie z podjęciem tej czynności aż do dnia 6 maja 2013 roku.

Idąc dalej Sąd dopatrywał się innych działań warsztatu, które miały wpływ na nieuzasadnione wydłużenie okresu naprawy uszkodzonego pojazdu. Powszechnie przyjmuje się, że części zamienne powinny być dostarczone do warsztatu w ciągu 2-3 dni roboczych od dnia ich zamówienia. W rozpoznawanej sprawie części te nie dotarły w tak przyjętym terminie. Części zamówione w dniu 13 maja 2013 roku zostały dostarczone do warsztatu dopiero po 7 dniach (5 dniach roboczych), bo w dniu 13 maja 2013 roku. Tę okoliczność również należało za działanie warsztatu powodujące zwłokę w prowadzenia procesu naprawy pojazdu. W sprawie brak było jakichkolwiek okoliczności, które uzasadniałyby konieczność oczekiwania na części przez tak długi okres. Odnośnie etapu zamówienia części potrzebnych do przeprowadzenia naprawy Sąd zwrócił uwagę również na to, że warsztat dwukrotnie zamawiał części – w dniu 13 maja 2013 roku i w dniu 24 maja 2013 roku. W sprawie oględziny przeprowadzane były tylko jeden raz i naprawa miała zostać przeprowadzona na podstawie jednej kalkulacji naprawy. Dwukrotne zamówienie części z powodu przeoczenia przez warsztat części z nich przy składaniu pierwszego zamówienia, Sąd również zakwalifikował jako działanie zmierzające do przedłużenia okresu likwidacji szkody.

Jak wynika z opinii biegłego technologiczny okres naprawy pojazdu uszkodzonego powinien wynieść 8 dni roboczych. Z kolei analiza historii naprawy pozwoliła na ustalenie przez Sąd, że warsztat naprawczy był czynny w soboty – kalkulację naprawy sporządzono w dniu 20 kwietnia 2013 roku, czyli w sobotę. Sąd uznał za biegłym, że w sprawie technologiczny czas naprawy pojazdu powinien wynieść 8 dni roboczych. Za dni robocze należy uznać również soboty.

Reasumując przyjąć należało, że do zamówienia części warsztat powinien przystąpić najpóźniej w dniu 26 kwietnia 2013 roku. Uwzględniając czas 3 dni koniecznych na oczekiwanie na dostarczenie części zamiennych przyjąć należy,

że części zamienne powinny zostać dostarczone do warsztatu w dniu 2 maja 2013 roku. Uwzględniając 8 dni roboczych potrzebnych do przeprowadzenia naprawy Sąd ustalił, że naprawa powinna zakończyć się w dniu 13 maja 2013 roku i tym dniu zakończeniu powinien ulec najem pojazdu zastępczego.

W realiach rozpoznawanej sprawy uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego powinien wynieść 26 dni przypadających w okresie od dnia 18 kwietnia 2013 roku do dnia 13 maja 2013 roku, z uwzględnieniem 6 dni wolnych od pracy, w tym 1 i 3 maja 2013 roku.

Reasumując stwierdzić należało, że odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu, do którego powódka uprawniona jest na podstawie zawartej z poszkodowanym umowy cesji, przy przyjęciu uzasadnionego okresu najmu w wysokości 26 dni i stawki czynszu najmu podanej przez powódkę w wysokości 230 zł netto, powinno wynieść 7 355,40 zł (26 x 230 zł + VAT 23% = 7 355,40 zł) brutto. W toku postępowania likwidacyjnego pozwana uznała najem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego jako uzasadniony co do zasady i przyznała powódce odszkodowanie wysokości 2 000 zł. Różnica pomiędzy sumą należności określoną przez Sąd a kwotą wypłaconą przez pozwaną wynosi 5 355,40 zł.

Mając na uwadze to, że powódka żądała zasądzenia kwoty 9 316 zł, a zasadne jest żądanie zapłaty kwoty 5 355,40zł, Sąd uwzględnił powództwo co do kwoty 5 355,40 zł i oddalił w pozostałym zakresie.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152), zgodnie z żądaniem pozwu

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony i które Sąd uznał za wiarygodne, a także zeznaniach świadka W. N. (1) oraz opinii biegłego. Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne, ponieważ były logiczne i spójne, oraz pozostawały w zbieżności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. W ocenie Sądu opinia przedłożona przez biegłego jest zrozumiała, wyczerpująca, jej treść jest zgodna z zasadnymi logiki, doświadczenia życiowego, zbieżna i dlatego też jest opinią przekonującą. Sąd pominął wniosek o dalsze uzupełnienie opinii biegłego zawarte w piśmie z dnia 16 marca 2017 roku, ponieważ uznał, że wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności sprawy zostały wykazane.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znalazło więc postawę prawną w treści przepisów art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c. Zgodnie z powołanym art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Natomiast w myśl art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W rozpoznawanej sprawie powódka wygrała spór w 57,48 %, a strona pozwana wygrała sprawę w 42,53 %. Na koszty poniesione przez powódkę złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 466 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2 400 zł i wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 1 188,86 zł. Na koszty poniesione przez pozwaną złożyły się opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2 400 zł. Z uwagi na to, iż powódka i pozwana wygrali sprawę w określonym wyżej zakresie powódce należy zwrot kosztów w wysokości 4 071,86 zł, a pozwanej w wysokości 1 027,95 zł. Po wzajemnym zniesieniu się kosztów stronie powodowej należy zwrot kosztów postępowania od pozwanej w kwocie 1 312,15 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie III sentencji postanowienia, zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 312,15 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.